HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

11 iunie 2020*

„Trimitere preliminară – Articolele 49 și 63 TFUE – Libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor – Directiva 2006/123/CE – Achiziții de terenuri agricole în Letonia în vederea exploatării acestora – Regim de autorizare prealabilă pentru persoanele juridice – Condiții specifice care se aplică numai persoanelor juridice controlate sau reprezentate de resortisanți ai unui alt stat membru – Cerințe privind reședința și privind cunoașterea limbii oficiale a Republicii Letonia – Discriminare directă pe motiv de cetățenie sau naționalitate”

În cauza C-206/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (Tribunalul Administrativ Districtual, Secția Riga, Letonia), prin decizia din 28 februarie 2019, primită de Curte la 5 martie 2019, în procedura

„KOB” SIA

împotriva

Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, domnul J.-C. Bonichot (raportor), președintele Camerei întâi, și doamna C. Toader, judecător,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru „KOB” SIA, de A. Blūmiņš, advokāts;

– pentru guvernul leton, inițial de V. Kalniņa și de I. Kucina, ulterior de V. Kalniņa, în calitate de agenți;

– pentru guvernul suedez, inițial de A. Falk, de J. Lundberg, de C. Meyer-Seitz, de H. Shev și de H. Eklinder, ulterior de C. Meyer-Seitz, de H. Shev și de H. Eklinder, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de L. Armati, de I. Rubene și de L. Malferrari, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: letona.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 18, 49, 63 și 345 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între „KOB" SIA, societate comercială cu sediul în Letonia, pe de o parte, și Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija (Comisia pentru soluționarea plângerilor administrative din cadrul Primăriei localității Madona, Letonia), în legătură cu decizia prin care aceasta a respins cererea KOB de achiziționare a unui teren agricol.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO 2006, L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50) prevede:

„Prezenta directivă stabilește dispoziții generale pentru facilitarea exercitării libertății de stabilire pentru prestatorii de servicii și a liberei circulații a serviciilor, menținând totodată un nivel ridicat al calității serviciilor."

4 Articolul 2 alineatul (1) din această directivă are următorul cuprins:

„Prezenta directivă se aplică serviciilor furnizate de prestatori stabiliți într-un stat membru."

5 Articolul 4 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[…]

5. «stabilire» înseamnă exercitarea efectivă de către prestator a unei activități economice prevăzute la articolul 43 din tratat, pentru o perioadă nedeterminată și cu ajutorul unei infrastructuri stabile de unde activitatea de prestare de servicii este asigurată în mod efectiv;

6. «regim de autorizare» înseamnă orice procedură care obligă prestatorul sau beneficiarul să facă demersuri pe lângă autoritatea competentă în scopul obținerii unei decizii formale sau a unei decizii implicite referitoare la accesul la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia;

[…]"

6 Articolul 9 din aceeași directivă, intitulat „Regimuri de autorizare", prevede la alineatul (1):

„Statele membre nu impun ca accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia să se supună unui regim de autorizare decât în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) regimul de autorizare nu este discriminatoriu în ceea ce îl privește pe prestatorul în cauză;

[…]”

7 Articolul 10 din Directiva 2006/123 are următorul cuprins:

„(1) Regimurile de autorizare au la bază criterii care îngrădesc exercitarea competenței de apreciere a autorităților competente, pentru ca aceasta să nu fie utilizată într-o manieră arbitrară.

(2) Criteriile menționate la alineatul (1) sunt:

(a) nediscriminatorii;

[…]”

8 Articolul 14 din directiva menționată, intitulat „Cerințe interzise”, prevede:

„Statele membre nu condiționează accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de oricare din următoarele cerințe:

1. cerințe discriminatorii bazate direct sau indirect pe cetățenie sau, în cazul societăților, pe situarea sediului social, incluzând, în special:

   […]

   (b) cerința ca prestatorul, personalul acestuia, persoanele care dețin capital social sau membrii organelor de administrare sau de supraveghere ale prestatorului să aibă reședința pe teritoriul respectiv;

[…]”

Dreptul leton

9 Articolul 28[1] primul paragraf punctul 2 din likums „Par zemes privatizāciju lauku apvidos” (Legea privind privatizarea terenurilor în mediul rural, *Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs*, 1992, nr. 32-34) prevede că persoanele juridice „pot achiziționa atât terenuri agricole și terenuri pentru care principala încadrare a utilizării solului este cea de «sol destinat agriculturii» […] cât și o cotă-parte din coproprietatea asupra respectivelor terenuri […] [cu condiția ca ele] să îndeplinească toate cerințele enumerate în continuare:

[…]

b) în cazul în care terenurile au făcut obiectul unor plăți directe în anul anterior sau în anul în curs, să ateste în scris că utilizarea terenurilor în scopuri agricole va începe în termen de un an de la data achiziției, garantând continuitatea acestei utilizări, iar dacă terenurile nu au făcut obiectul unor plăți directe în anul anterior sau în anul în curs, în termen de trei ani [de la data achiziției], garantând continuitatea acestei utilizări,

[…]

f) să dispună de un certificat de înregistrare ca cetățean al Uniunii și de un document doveditor al cunoașterii limbii oficiale cel puțin la nivelul B2, în cazul în care asociatul sau asociații care, împreună, reprezintă mai mult de jumătate din capitalul cu drept de vot al societății, precum și toate persoanele care au drept de reprezentare a societății sunt resortisanți ai altor state membre ale Uniunii Europene, ai unor state din Spațiul Economic European sau ai Confederației Elvețiene.”

10 Potrivit articolului 25 din Ministru kabineta noteikumi Nr. 675 „Kārtība, kādā Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ieceļo un uzturas Latvijas Republikā” (Decretul nr. 675 al Consiliului de Miniștri privind procedura de intrare și de ședere în Letonia a cetățenilor Uniunii și a membrilor familiei acestora) din 30 august 2011 (*Latvijas Vēstnesis*, 2011, nr. 141), dacă un cetățean al Uniunii dorește să locuiască în Letonia mai mult de trei luni, el trebuie să se înscrie la Oficiul pentru Migrație și Cetățenie (Letonia) și să obțină un certificat de înregistrare.

11 Modalitățile de verificare a cunoașterii limbii oficiale a Republicii Letonia sunt prevăzute de Ministru kabineta noteikumi Nr. 733 „Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību profesionālo un amata pienākumu veikšanai, pastāvīgās uzturēšanās atļaujas saņemšanai un Eiropas Savienības pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi” (Decretul nr. 733 al Consiliului de Miniștri privind nivelul de cunoaștere a limbii oficiale și procedurile de verificare a acestei cunoașteri în scopul îndeplinirii sarcinilor unei profesii sau funcții, al eliberării unui permis de ședere permanentă și al acordării statutului de rezident al Uniunii Europene pe termen lung, precum și privind taxele oficiale pentru examenul de cunoaștere a limbii oficiale) din 7 iulie 2009 (*Latvijas Vēstnesis*, 2009, nr. 110). În conformitate cu acest decret, pentru ca o persoană să poată pretinde nivelul B2 de cunoaștere a acestei limbi, ea trebuie să poată susține o conversație pe teme cotidiene și profesionale.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

12 KOB este o societate cu sediul în Letonia, a cărei activitate comercială este agricultura. Consiliul de administrație al acesteia este compus dintr-o singură persoană, și anume VP, resortisant german, care are de asemenea dreptul de a reprezenta societatea personal. Trei alte societăți înregistrate în Letonia și care aparțin unor resortisanți germani dețin părți sociale la KOB. Beneficiarii efectivi ai KOB sunt VP și ZT. Acesta din urmă este de asemenea resortisant german.

13 La 10 ianuarie 2018, KOB a încheiat un contract de vânzare-cumpărare a unui teren agricol de 8,10 hectare și a solicitat autorităților naționale competente să autorizeze această achiziție. Printr-o decizie din 6 aprilie 2018, Comisia pentru soluționarea plângerilor administrative din cadrul Primăriei localității Madona a refuzat să valideze achiziția.

14 În sprijinul acțiunii formulate împotriva acestei decizii la instanța de trimitere, administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (Tribunalul Administrativ Districtual, Secția Riga, Letonia), KOB susține că reglementarea letonă aplicabilă condițiilor de aprobare a achiziției terenurilor agricole este contrară interzicerii discriminării în funcție de cetățenie sau naționalitate și libertăților fundamentale consacrate la articolele 18, 49 și 63 TFUE, precum și articolului 45 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

15 În această privință, instanța de trimitere arată că, potrivit dreptului leton, o persoană juridică poate achiziționa terenuri agricole situate în Letonia. Cu toate acestea, atunci când o persoană juridică este reprezentată sau controlată de un resortisant al unui alt stat membru, trebuie îndeplinite două condiții. Pe de o parte, resortisantul străin trebuie să se înregistreze ca cetățean al Uniunii în Letonia, ceea ce presupune că el are o intenție de ședere în această țară pentru mai mult de trei luni, și, pe de altă parte, el este obligat să demonstreze că atinge nivelul denumit „B2” de cunoaștere a limbii letone, corespunzător unor cunoștințe suficiente pentru a avea o conversație într-un context profesional. Aceleași condiții se aplică resortisanților statelor Spațiului Economic European (SEE) și ai Confederației Elvețiene.

16 Instanța de trimitere consideră că această reglementare ridică probleme în ceea ce privește compatibilitatea sa cu dreptul Uniunii. În special, făcând trimitere la punctul 80 din Hotărârea din 24 mai 2011, Comisia/Belgia (C-47/08, EU:C:2011:334), aceasta amintește că articolul 49 TFUE asigură beneficiul tratamentului național oricărui resortisant al unui stat membru care se stabilește într-un alt

stat membru pentru a exercita în acesta din urmă o activitate independentă și interzice orice discriminare pe motiv de cetățenie. În plus, în Hotărârea din 23 septembrie 2003, Ospelt și Schlössle Weissenberg (C-452/01, EU:C:2003:493, punctul 24), Curtea ar fi statuat că, deși articolul 345 TFUE nu repune în discuție posibilitatea statelor membre de a prevedea măsuri specifice care să guverneze achiziția de terenuri agricole, astfel de măsuri nu sunt excluse de sub incidența normelor de drept al Uniunii, în special cele privind nediscriminarea, libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor.

17 De altfel, din Comunicarea interpretativă a Comisiei privind achiziția de terenuri agricole (JO 2017, C 350, p. 5) ar rezulta că dreptul de a dobândi, de a folosi sau de a dispune de terenuri agricole intră sub incidența articolului 63 TFUE, referitor la libera circulație a capitalurilor. Având în vedere natura specifică a terenurilor agricole, Comisia Europeană ar fi recunoscut totuși autorităților naționale posibilitatea de a justifica anumite restricții în numele unor obiective precum menținerea unor forme tradiționale de cultivare, conservarea unei populații rurale, evitarea presiunii funciare sau gestionarea spațiilor verzi și a zonelor rurale.

18 În aceste condiții, administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (Tribunalul Administrativ Districtual, Secția Riga) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dreptul Uniunii, în special articolele 18, 49 și 63 TFUE, se opune legislației unui stat membru care impune persoanelor juridice, pentru a putea dobândi proprietatea asupra terenurilor agricole, în cazul în care asociatul sau asociații care reprezintă împreună mai mult de jumătate din capitalul cu drept de vot al respectivei societăți și toate persoanele cu drept de reprezentare a societății sunt resortisanți ai altor state membre ale Uniunii Europene, obligația de a prezenta un certificat de înregistrare ca cetățean al Uniunii pentru aceștia și un document doveditor al cunoașterii de către aceștia a limbii oficiale cel puțin la nivelul B2?”

Cu privire la întrebarea preliminară

19 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 18, 49 și 63 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care condiționează dreptul unei persoane juridice, al cărei asociat sau ai cărei asociați care reprezintă împreună mai mult de jumătate din drepturile de vot în cadrul acesteia și ale cărei persoane cu drept de reprezentare sunt resortisanți ai altor state membre, de a dobândi proprietatea unui teren agricol situat pe teritoriul acestui stat membru de depunerea de către acești asociați și reprezentanți, pe de o parte, a unui certificat de înregistrare ca rezidenți ai statului membru menționat și, pe de altă parte, a unui document doveditor al nivelului lor de cunoaștere a limbii oficiale a aceluiași stat membru cel puțin la nivelul susținerii unei conversații pe teme cotidiene și profesionale.

20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, deși articolul 345 TFUE, la care s-a referit instanța de trimitere, stabilește principiul neutralității tratatelor în ceea ce privește regimul proprietății în statele membre, el nu are, cu toate acestea, drept efect sustragerea regimurilor de proprietate existente în statele membre de sub incidența normelor fundamentale ale Tratatului FUE. Astfel, deși această dispoziție nu repune în discuție posibilitatea statelor membre de a institui un regim de dobândire a proprietății funciare care să prevadă măsuri specifice care se aplică tranzacțiilor referitoare la terenuri agricole și forestiere, un asemenea regim nu este exclus în special de sub incidența principiului nediscriminării și nici de sub incidența normelor referitoare la libertatea de stabilire și la libertatea de circulație a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctul 51 și jurisprudența citată).

21 De altfel, întrebarea preliminară se referă la dispozițiile Tratatului FUE referitoare la libertatea de stabilire și la libera circulație a capitalurilor.

22 În ceea ce privește libertățile de circulație, Curtea a statuat că, atunci când o măsură națională este legată simultan de mai multe libertăți fundamentale, Curtea o examinează, în principiu, numai din perspectiva uneia dintre aceste libertăți dacă se dovedește că, în împrejurările speței, celelalte sunt cu totul secundare în raport cu prima și pot fi accesorii acesteia (Hotărârea din 8 iunie 2017, Van der Weegen și alții, C-580/15, EU:C:2017:429, punctul 25).

23 Dintr-o jurisprudență consacrată rezultă că în acest cadru trebuie luat în considerare obiectul reglementării în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, punctul 27, și Hotărârea din 3 martie 2020, Tesco-Global Áruházak, C-323/18, EU:C:2020:140, punctele 50 și 51).

24 În speță, din decizia de trimitere reiese că KOB urmărește să achiziționeze terenuri agricole în Letonia pentru a le exploata. De asemenea, reiese că reglementarea națională în discuție în litigiul principal nu guvernează numai achiziția de terenuri agricole situate în Letonia, ci urmărește de asemenea să garanteze continuitatea exploatării lor în scopuri agricole.

25 Astfel, obiectul acestei reglementări nu permite să se stabilească dacă aceasta face parte în mod preponderent din domeniul de aplicare al articolului 49 TFUE sau din cel al articolului 63 TFUE. În astfel de împrejurări, Curtea ia în considerare elementele de fapt ale speței pentru a stabili dacă situația avută în vedere în litigiul principal face parte din domeniul de aplicare al uneia sau al celeilalte dintre dispozițiile menționate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 martie 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, punctul 30).

26 În speță, din decizia de trimitere și din dosarul prezentat Curții reiese că situația de fapt aflată la originea cauzei principale se caracterizează prin faptul că o societate comercială nu este autorizată să achiziționeze terenuri agricole în Letonia în scopul desfășurării activității sale agricole dacă reprezentantul său și asociații săi nu fac dovada reședinței în acest stat membru și o anumită cunoaștere a limbii letone.

27 Este necesar să se considere că o astfel de situație, spre deosebire de altele în care Curtea a putut constata o afectare preponderentă a liberei circulații a capitalurilor (a se vedea în special Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctele 58 și 59), intră în primul rând sub incidența libertății de stabilire.

28 În consecință și în conformitate cu jurisprudența Curții amintită la punctul 22 din prezenta hotărâre, este necesar să se considere că o legislație națională precum cea în discuție în litigiul principal trebuie examinată numai în raport cu această din urmă libertate.

29 În plus, întrucât articolul 49 TFUE prevede o normă specifică de nediscriminare, articolul 18 TFUE, care a fost de asemenea menționat de instanța de trimitere, nu își găsește aplicarea (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 octombrie 2015, Nagy, C-583/14, EU:C:2015:737, punctul 24).

30 De altfel, trebuie amintit că orice măsură națională într-un domeniu care a făcut obiectul unei armonizări exhaustive la nivelul Uniunii trebuie să fie apreciată în raport cu dispozițiile acestei măsuri de armonizare, iar nu cu prevederile dreptului primar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Gysbrechts și Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, punctul 33, precum și jurisprudența citată).

31 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2006/123, aceasta stabilește dispoziții generale pentru facilitarea exercitării libertății de stabilire pentru prestatorii de servicii. Capitolul III din această directivă, din care fac parte articolele 9-15, reglementează libertatea de stabilire pentru prestatori.

32 Articolele 9-13 din Directiva 2006/123 impun statelor membre cerințe care trebuie îndeplinite de legislațiile lor naționale respective atunci când activitatea de servicii se supune acordării unei autorizații. În mod similar cu ceea ce s-a statuat deja cu privire la articolul 14 din această directivă, care prevede o listă a cerințelor „interzise” în cadrul exercitării libertății de stabilire, trebuie să se considere că articolele 9-13 din această directivă realizează o armonizare exhaustivă în ceea ce privește serviciile care intră în domeniul lor de aplicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Promoimpresa și alții, C-458/14 și C-67/15, EU:C:2016:558, punctele 60 și 61).

33 În consecință, în măsura în care, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 27 din prezenta hotărâre, reglementarea națională în discuție în litigiul principal poate afecta libertatea de stabilire, aceasta trebuie examinată în lumina dispozițiilor capitolului III din Directiva 2006/123.

34 Astfel cum reiese din decizia de trimitere, reglementarea națională în discuție în litigiul principal instituie o procedură de autorizare prealabilă achiziției de către o persoană juridică a unor terenuri agricole în Letonia și, în acest cadru, supune autorizația anumitor condiții, printre care în special atestarea în scris a faptului că terenurile în cauză vor fi utilizate în continuare în scopuri agricole.

35 O astfel de procedură poate constitui un „regim de autorizare” în sensul articolului 4 punctul 6 din Directiva 2006/123, și anume o procedură care obligă prestatorul sau beneficiarul să facă demersuri pe lângă autoritatea competentă în scopul obținerii unei decizii formale sau a unei decizii implicite referitoare la accesul la o activitate de servicii sau la exercitarea acesteia.

36 Articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/123 supune anumitor condiții posibilitatea statelor membre de a prevedea un regim de autorizare. În special, un astfel de regim nu trebuie să fie discriminatoriu în ceea ce îl privește pe prestator. Articolul 10 alineatul (2) litera (a) din această directivă impune de asemenea ca criteriile de autorizare să nu fie discriminatorii.

37 De altfel, articolul 14 din aceeași directivă prevede că statele membre nu pot condiționa accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de respectarea cerințelor enumerate de acesta. În special, în conformitate cu punctul 1 al acestui articol, sunt interzise cerințele discriminatorii bazate direct sau indirect pe cetățenie, precum și cerința ca persoanele care dețin capital social sau membrii organelor de administrare sau de supraveghere ale prestatorului să aibă reședința pe teritoriul respectiv.

38 În această privință, Curtea a statuat că atât din modul de redactare a articolului 14 din Directiva 2006/123, cât și din economia generală a acestei directive rezultă că cerințele enumerate la articolul menționat nu pot fi justificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2015, Rina Services și alții, C-593/13, EU:C:2015:399, punctele 28-35, și Hotărârea din 23 februarie 2016, Comisia/Ungaria, C-179/14, EU:C:2016:108, punctul 45).

39 În ceea ce privește cauza principală, este necesar să se arate că, în cazul în care o persoană juridică ce dorește să achiziționeze un teren agricol în Letonia ar fi controlată sau reprezentată de resortisanți ai altor state membre, reglementarea în discuție în litigiul principal prevede condiții specifice, și anume obligația acestor persoane de a se înscrie ca rezidenți în Letonia și de a dovedi cunoașterea limbii oficiale a acestui stat membru cel puțin la nivelul B2, ceea ce presupune să fie în măsură să susțină o conversație pe teme cotidiene și profesionale în limba oficială a acestui stat membru.

40 Din moment ce aceste condiții specifice nu se aplică resortisanților letoni, trebuie să se constate că reglementarea în discuție în litigiul principal implică o discriminare directă pe motiv de cetățenie sau naționalitate.

41 Rezultă că o astfel de reglementare este contrară articolelor 9, 10 și 14 din Directiva 2006/123.

42 În consecință, nu mai este necesar să se examineze aspectul dacă și articolul 63 TFUE se opune unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal.

43 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că articolele 9, 10 și 14 din Directiva 2006/123 trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care condiționează dreptul unei persoane juridice, al cărei asociat sau ai cărei asociați care reprezintă împreună mai mult de jumătate din drepturile de vot în cadrul acesteia și ale cărei persoane cu drept de reprezentare sunt resortisanți ai altor state membre, de a dobândi proprietatea unui teren agricol situat pe teritoriul acestui stat membru de depunerea de către acești asociați și reprezentanți, pe de o parte, a unui certificat de înregistrare ca rezidenți ai statului membru menționat și, pe de altă parte, a unui document doveditor al nivelului de cunoaștere de către aceștia a limbii oficiale a aceluiași stat membru cel puțin la nivelul susținerii unei conversații pe teme cotidiene și profesionale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolele 9, 10 și 14 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care condiționează dreptul unei persoane juridice, al cărei asociat sau ai cărei asociați care reprezintă împreună mai mult de jumătate din drepturile de vot în cadrul acesteia și ale cărei persoane cu drept de reprezentare sunt resortisanți ai altor state membre, de a dobândi proprietatea unui teren agricol situat pe teritoriul acestui stat membru de depunerea de către acești asociați și reprezentanți, pe de o parte, a unui certificat de înregistrare ca rezidenți ai statului membru menționat și, pe de altă parte, a unui document doveditor al nivelului de cunoaștere de către aceștia a limbii oficiale a aceluiași stat membru cel puțin la nivelul susținerii unei conversații pe teme cotidiene și profesionale.

Semnături